

Pokora.

Samostan, Na njega tihe duri
Potnik trka ob večerni uri.

Potnik mira je prišel iskāt;
Dver prihaja mu odpirat brāt.

»Bog te sprimi!« glas veli vratarja,
Ki pobožno samostan otvarja;

»On dodēli svoj ti blagoslov!
Kaj v okrilji iščeš teh zidov?«

»Ako dušo srēna žgē ti rana,
Kar obrni se do gvardijana!«

»Moder on je in izkušen moŹ,
Svētov dobrih pač pri njem doboš.«

Sluša potnik, k predniku odhaja,
Dušo strto up mu nov pomlaja.

»Prečastiti oče, za svoj greh
Rad pokoril bi se v teh zidéh «

»Dā, trdó si naloŹim pokoro,
Vest mi teŹka, kot bi nosil goro.«

»V prsih plamen plapola nečist,
Dušo polni srd mi in zavist.«

»Moči grehov ni nositi peze,
Oh, bojim se strašne boŹje jeze!«

»Ker hudó sem, prehudó grešil,
Tukaj zdaj bi rad se pokoril.«

»Pokoril za teŹke svoje grehe,
Da srcē spet zadobi utehe.«

Pa odvrne Stanko, moŹ častit,
— Źar modrosti z lic mu je razlit —

»Hvalna, fili mi, ti je namera,
Še iskri ti v srci Źiva vera!«

»Človek, praviš, drug bi rad postal,
Grehov svojih se pri nas skesal.«

»A da opereš t u jih, ni baš treba,
Glas takó nam ne veleva z néba.«

»Stopi v Źitje . . . Źumni svet spoznaj,
Za pokoro, znaj, i to je kraj.«

»V svetu Źij in trpi brez pokoja,
V njem ne straši vročega se boja!«

»V bran trpečim siromakom stoj
In predrznih smelcev se ne boj!«

»Za pravico in resnico góri,
Kaj so vzóri svetli, to govóri!

»Briši jaduim reveŹem solze,
Dvigaj bratom Źalostnim srcē!«

»V zapuščencev stopi borne koče,
Vzpričo bede duša naj se zjoče!«

»Za kreposti ljudstvo navdušuj,
Za človeštva se blagost Źrtvuj!«

»BliŹnjika iz duše vse mi ljubi,
Pa nikdār ne boš zapal pogubi!«

»Źiti sveto ni pri nas teŹkó,
Kjer pretaka Źitje se mirnó «

»Da popoln mi bodeš, idi v Kristi,
Pa med svetom grehov se očisti!«

T. Doksov.

